פרשת צו – CONTINUITY AND PASSION

<u>תרומת הדשן</u> ויקרא ו ג (צו) : והרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח ושמו אצל המזבח[1]
<u>להדליק אש במזבח</u> (ויקרא ו ה-ו (צו) : ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר ... אש תמיד תוקד על המזבח[2]
<u>לא לכבות אש המזבח</u> (ויקרא ו ו (צו) : לא תכבה[3]

Sefer Bereishis is the book of creation – the roots of the nation, ending with the Avos. Sefer Shemos is the book of the birth of the nation. Vayikra is the consolidation of that birth into an ongoing covenant, by completing and affirming the Sinai experience[4]. At the end of Vayikra, in Parshas Bechukosai, a covenant is made with the Jewish people over Brachos and Kelalos. That which is made explicit at the end, is established and consolidated throughout the book[5].

Our Parsha starts צו - צו את אהרון ואת בניו - *command Aaron <u>and all future generations</u> of Cohanim*[6]. This covenant will endure beyond the Temples and its sacrifices. *A Jew should be aware that we always have a "temple" of sorts*[7]. It will become clear that our Parsha is talking to us – ever more so than any previous generation.

There are two critical components to sustain the covenant: continuity (Trumas HaDeshen) and passion (fire). These are essential to stay the distance; (a third, atonement, is the key to recovery where that passion has faltered and the person sinned).

Let us begin, as our Parsha does, with the ashes and fire. The Cohanim are ordered to remove the ashes from the Mizbeach as the first service of the day (right at the end of the

---

[1] חינוך מצוה קל"א

[2] חינוך מצוה קל"ב

[3] חינוך מצוה קל"ג

[4] ממעמקים, ריש במדבר: ספר בראשית נקרא בפי הרמב"ן (בהקדמתו לספר שמות) ,ספר היצירה', ובו כלולים סיפורי האבות – השרשים שמהם התפתחה האומה הישראלית. ספר שמות מתאר את תהליך יציאת מצרים שתוכו – התהוות האומה הישראלית, שלב המקביל לשלב לידת העובר. עוד כלול בספר שמות, מעמד קבלת התורה – שלב הגדול של האומה הישראלית. ספר ויקרא משלים את הצוויים שנצטוו בהר סיני ובו מבואר ענין ברית סיני – בחינת ברית נישואין. וגו'.

[5] ממעמקים, שם מצטט לרמב"ן, ויקרא כה א: בהארות: דבר זה מתבטא במיוחד בסיום ספר ויקרא ששם מובא הציווי על השמיטה שנאמרה בה
This is why, when Shmittah is given in this book it is stressed that it was given at Har Sinai

[6] רש"י ויקרא ו ב: צו את אהרן - [ת"כ] אין צו אלא לשון זרוז מיד <u>ולדורות</u>

[7] ר יעקוב קמינצקי כפי שהובא בStone Chumash
When there is no Temple, a Jew's table offers atonement. (Chagiga 27a). The table symbolizes the charity and hospitality of the Jewish home, and also the teachings one transmits to one's children and the example one sets for them. This Temple is eternal, and the Torah demands extreme vigilance in its upkeep.

night) (Trumas Hadeshen)[1] , to light a new fire every morning[2], and not to allow that fire to go out.[3] The Trumas Hadeshen is seemingly the most trivial of the Mitzvos. Yet the Cohen dresses up in full regalia for this[4].

Trumas HaDeshen provided us with lessons in the continuity of the Torah. For, by concluding the Avodah of the previous day, it heralded the end of the cycle, allowing the new cycle of the next day to begin. The idea of this is: "*Today brings no new mission. It has only to carry out, ever afresh, the mission that yesterday too was to accomplish. The very last Jewish grandchild stands there, before G-d, with the same mission of life that his first ancestors bore.*" (Hirsch[5]).

This is why, explains Rav Hirsch, the Trumas HaDeshen is such an exception when it comes to Meilah. All other things in the Beis HaMikdash, once one has completed doing the Mitzvah, can no longer cause Meilah[6]. But one always transgresses Meilah on the ashes of the altar[7]. These seemingly insignificant things represent the continuity of the Jewish people: Each cycle or generation fulfills a specific mission, yet each one draws and builds on the previous one.

Once the ashes were taken, the Cohanim had to place שני גזרי עצים – two logs of wood – on the Altar to maintain the fire. There were three fires on the outside Altar[8] and they had to be maintained at all times[1].

---

[1]חינוך מצוה קל"א: מזבח - תרומת הדשן: ויקרא ו ג (צו): והרים את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח ושמו אצל המזבח

[2]חינוך מצוה קל"ב: מזבח - להדליק אש במזבח (ויקרא ו ה-ו (צו): אש תמיד תוקד על המזבח, ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר

[3]חינוך מצוה קל"ג: מזבח - לא לכבות אש המזבח (ויקרא ו ו (צו): לא תכבה

[4]ר' בחיי ו ג ד"ה ולבש הכהן מדו בד ילבש על בשרו והרים את הדשן. הודיענו מכאן שאף הרמת הדשן שהיא עבודה קלה צריכה בגדי כהונה. ... ולמדנו מזה כי גם מצות הרמת הדשן שהיא עבודה קלה צוה הקב"ה שיתהדר בה הכהן לפניו שילבש בגדי כהונה ובהם ירים את הדשן, וכל זה הערה ודרך חיים לכל מי שמתקרב להקב"ה באחת מהעבודות, או מי שמתעסק באחת ממצותיה של תורה שיתהדר לפניו יתברך בעשותו באחת מהעבודות, או מי שמתעסק באחת ממצותיה של תורה שיתהדר לפניו יתברך בעשותו אחת מכל מצות ד' שישפיל כבוד עצמו לכבוד הש"י אפילו בעבודה קלה שבהם.
ובבכור שור ו ג: ופשטיה דקרא, כשרוצין לפנות המזבח מן הדשן שעליו, היה לובש בגדי כהונה ועולה על המזבח, שאין לעלות על המזבח בבגדי חול, ומוריד הדשן עד אצל המזבח, ולאחר שהורידו משם ,לובש בגדי חול ומוציא חוץ למחנה, וזהו (ד) : "ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן."

[5]ו ג דף 173

[6]כל שנעשה מצותו אין בו משום מעילה

[7]פסחים כו.

[8]ויקרא ו ב: צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה <u>על מוקדה</u> על המזבח כל הלילה עד הבקר <u>ואש המזבח</u> תוקד בו: (ה) <u>והאש</u> על המזבח תוקד בו לא תכבה
רמב"ן ו ב: ואש המזבח תוקד בו - יאמר שתוקד במזבח כל הלילה, כי מצוה שישימו ביום עצים הרבה כדי שלא יתאכלו לגמרי ויכבה האש ממנו ולפי דעתי, מה שאמר (פסוק ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, מצוה

Every man has a fire within, says the Chinuch. This passion and drive, the most powerful motivator of man, needs to be blessed that it will be in the right measure and that it

will be channeled in the right direction[2].

Fire has been essential for civilization from the time that Adam HaRishon discovered it on his first Motzaei Shabbos. We begin every week with a blessing בורא מאורי האש[3] as if to say, "May we have the right passion for the week." Should we take all our fiery spirit and place it on G-d's Altar[4], we will find a place for all of our complexity and ambiguity[5].

But, fire is a double-edged sword – a person may have passion for the wrong things. That same fire that can be channeled into loving G-d[6], if it goes wrong, wreaks the most terrible destruction. It will consume man and his buildings without discrimination[7].

And so, when the Torah teaches us about this fire, it writes it by the *Olah*[8], the offering that is כולה לד' – it gets totally burned in dedication to G-d. It is the עולה (from the

---

לכהנים בקיום האש, כמו שאמר (פסוק ה) ובער עליה הכהן עצים, וצוה שיזהרו בזה ויערכו אש ועצים הרבה שתוקד האש תמיד כל היום וכל הלילה, והזהיר בלאו שלא תכבה לעולם והנה אם נתעצלו הכהנים וכבתה האש עברו בלאו, ומפני זה אמרו רבותינו (יומא מה:) שהיתה מערכה שניה לקיום האש:

[1] ויקרא ו ה-ו (צו): אש תמיד תוקד על המזבח, ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר לא תכבה (עיין ב חינוך מצוה קל"ב ומצוה קל"ג)

[2] חינוך קלב: ומהו אש זה, הוא הטבע שבאדם ... והוא ראש לארבעתן ... ועל כן צריכה הברכה בו יותר. וענין הברכה הוא שלימות, כלומר דבר שאין בו חסרון ולא מותר, וכן אש שבאדם צריך לברכה זו שיהא ממנו באדם מה שצריך אליו, לא פחות כי יחלש כחו, ולא יותר כי ישרף בו

[3] מסכת פסחים נד עמ' א

[4] רבינו בחיי ו ב: ולפי שעקר העברה היא ברוח היה הכל כליל באש ושב אל הרוח

[5] ספורנו ו ב: צו את אהרן. זאת תורת העולה - אחר שהגיד מעשה הקרבנות אמר התורה הראויה לכל אחד ואחד, אשר בה רמז חלק עיוני בהם. ואין ספק כי יש הבדל רב בין בני אל חי בפעולותיהם וכוונותיהם, דומה להבדל אשר בין מיני הקרבנות. והזכיר בעולה שכולה על המזבח לריח ניחוח, אמנם קצתה עולה בלהב המזבח, ואמר ש"היא העולה באמת. וחלק ממנה אצל המזבח והוא הדשן, שיש בו קצת לחלוחית, באופן ש"האש בוערת בו עם אותו החלק העולה באמת, כאמרו הדשן אשר תאכל האש את העולה. וקצת ממנה והוא הדשן (פסוק ד) הגמור, יוציאוהו אל מחוץ למחנה: בבגדים פחותים, מכל מקום יהיה מוצאו אל מקום טהור:

[6] רב צדוק הכהן, צדקת הצדיק, מד: מי שיש לו תשוקה גדולה לתאוות הגוף אל יתעצב בזה לחשוב כמה פגום הוא שיש לו תשוקה כל כך. כי אדרבה הוא כלי מוכן לתוקף אהבת ותשוקת דרישת האמת. וכמו שנחמו ההוא סבא [אשר הוא אליהו לדעת היש מפרשים בתוס' פרק קמא דחולין (ו'.) ושמעתי דכן הוא האמת ודקושיית תוס' שם אין כאן מקומו] לאביי (סוכה נ"ב.) ועל זה אמרו דלעתיד לבוא צדיקים נדמה להם יצר הרע כהר ורשעים כחוט השערה ואינו שקר רק שניהם אמת כי לאלו תשוקתם ותאוותם עצומה ביותר:

[7] הדרש והעיון: האש היא אחד מהדברים היותר נחוצים לקיום האדם, בלעדה לא יכול להתקיים, אבל אוי ואבוי לו להאדם אם תצא האש מגדרה (הובא בליקוטי בתר ליקוטי עמ' לד)

[8] נתיבות שלום, עמ' כז: צו את אהרון ואת בניו לאמר זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד.

word "to rise") - all going up to G-d[1]. The *Olah* itself is pure – and hence it atones for thoughts of the heart (הרהורי הלב)[2], i.e. for negative passions.

And so, we have two seemingly contradictory forces – the continuity of the ashes (Trumas Hadeshen) and the vision and passion of the fire. The latter follows the former – passion can never be used to create a new golden calf.

The most passionate of Jews was Yosef. The prophet Ovadia calls him a flame[3]. Yosef's fire helped him fulfill his vision – he is the dreamer – the בעל החלומות – the man who doggedly pursues those dreams to completion. But Yosef is the quintessential Tzadik – he is יוסף הצדיק – the man of passion and dreams is just the one who is most faithful to the Divine Plan. The passion of the אש follows the continuity of the תרומת הדשן.

When the Mishkan was being built, the Torah describes the people who gave of their wealth and time to building the Mishkan as נשאו לבם[4], נדבה רוחו [5] and נדיבי לב[6], all words expressing passion. This was passion with an action-plan[7], a total commitment to the project[8]. The fire that burns within is that which builds the Jewish people. These people didn't simply make a donation, they gave of themselves[9]. The verse states, כל נדיב לבו יביאה – *every voluntary of heart <u>will bring it</u>*[10]. For the <u>it</u> that was brought was, in fact, their own hearts[1].

---

[1] אבן עזרא ו ב: היא העולה - נקראת כן בעבור שהיא עולה כלה על המזבח

[2] ויקרא רבה ז ג: גופא אמר רשב"י לעולם אין העולה באה אלא על הרהור הלב

[3] עובדיה א יח: והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה שריד לבית עשו כי ד' דבר:

[4] שמות לה כא: לה כא: ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וגו'

[5] שמות לה כא: ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוחו אתו הביאו את תרומת ד' למלאכת אהל מועד ולכל עבודתו ובגדי הקדש

[6] שמות לה כב: ויבאו האנשים על הנשים כל נדיב לב וגו'

[7] מלבי"ם לה כא: באו כל איש אשר נשאו לבו, שכח המושל והבחירה שלו התנדב ברצון טוב, וכל אשר נדבה רוחו מאשר צייר ברוחו תועלת הנדבה הזאת וגודל ענינה (ע"ש שהאריך)

Lev, the Malbim says, is the organ that motivates to action, while Ruach are the thoughts and imaginations a person may have about an issue.

[8] אור החיים לה ה: יביאה את תרומת ה' פסוק זה מראה באצבע כי לבד המורגש יש המושכל, והוא מאמרם ז"ל כי מעשה התרומה מושכל היא בחינת השכינה כי לה יקרא תרומת ה', ועל ידי מעשה התרומה יפעיל בה דבר טוב ויחבר אוהל בל ימוט, ועיקר הרצון במעשה הוא המושכל, והוא אומר יביאה, פירוש יביא לבחינה הנעלמת עם תרומת ה', וביאר הכתוב מי הוא אשר יביאה, ואמר כל נדיב לבו, פירוש העושה דבר מנשיאות הלב, אשר ידבנו לבו לצד התנועעות הרוחנית השוכן בלב בחשק הדבר, יפעיל במושכל נעלם, אבל אם יביא התרומה בלא נדיבות לב אין זה פועל במושכל:

[9] נתיבות שלום, שם: מדוע כתיב קחו ולא תנו (<u>קחו מאתכם</u> תרומה לד'), וכן מאתכם הוא לשון לכאורה. כן צ"ב הלשון יביאה, מדוע לא כתיב יביא את תרומת ד'. ... וזהו אומרו קחו מאתכם ... שתקחו מעצמותכם, ע-י שתמסרו את הדבר האהוב ביותר לתרומת המשכן, שבזה תקריבו את עצמותכם תרומה לד'.

[10] instead of the expected יביא את תרומת ד'

And, when it came time to enact a craftsmanship that an ex-slave could not hope to have, they solved this with their נשיאת לב[2]. It was the passionate committing of their hearts to do the seemingly impossible that opened them to the Divine inspiration that led to them knowing what to do[3]. This is what passion does.

But there is another dimension to this passion. Our passion in giving the Shekalim and building the Mishkan has to be matched by a similar passion to burn out evil – Parshas Shekalim is followed by Parshas Zachor[4]. Yosef, the passionate dreamer, is also the archetype destroyer of Amalek. The prophet Ovadia tells us it is just this flame of Yosef that will consume Eisav our enemy:

עובדיה א׳ והיה בית יעקוב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש[5]

So fire serves two functions – it provides light (אש מאיר) and it burns (אש שורף). The Menorah, which was there for light, was also lit by fire. In fact it was lit by the same fire of the Altar. Our passion to do good has to be matched by a similar passion to burn out evil[6].

The Sages compare the total consumption by fire of the עולה, with which our portion begins, to the consumption of Eisav[7], Yaakov's nemesis. But is not just external Eisavs that our עולה comes to consume with its passionate fire – it is all our distorted passions and taavos – עולה על הרהורי הלב בא לטהר. And therefore the Torah introduces fire specifically in reference to the עולה[8].

---

[1] נתיבות שלום, שם: וזהוא אומרו כל נדיב לבו יביאה, (מדוע לא כתיב את תרומת ד'), שזאת גופא יביא תרומה, את נדיבות לבבו, את רגשותיו ואהבתו ואת תאוותיו לתרומת ד'.

[2] שמות לו (ב) כל אשר נשאו לבו לקרבה אל המלאכה לעשת אתה׳

[3] העמק דבר לו ב: אשר נתן ה׳ חכמה בלבו. ומפרש המקרא היאך שייך נתינת חכמה בלב. הרי הכל ב״ש חוץ מיראת שמים ע״כ מפרש כל אשר נשאו לבו וגו׳ זהו ג״כ חכמת הלב לבטח שיצליח בזו הפעולה ושירצה לקבל ע״ע להתקרב אל המלאכה. אע״ג שלא למד מעולם אמנות זו. ובאמת כן במלאכת חול שייך נשאת לב לאיזה מלאכה. בד״מ אם בא אדם לעשות בית אומנות ללמד לתינוקות אומנות. והיה מביא הרבה ילדים לבחור במה חפץ לשלוח יד. זה אומר אני רוצה בזה וזה אומר אני רוצה בזה. והבחירה מועלת להם לענין לימודו כמה שנים שיעמוד על תכלית המלאכה שבחר בה. כך היה במעשה המשכן הבחירה לכל אחד באיזו אומנות היתה מועלת לעשות בלי לימוד כלל. רק בהצלחת ה׳ לדבר אשר נשאו לבו׳

[4] שפת אמת [תרמ״ט]׳ אכן הקב״ה בחסדו הקדים שקלים להיות מקודם אש מאיר. ומרוב התלהבות דקדושה נעשה מעיל קנאה ושלהבת אש לשרוף קשו של עשו. לכן שקלים קודם לזכור:

[5] ובדעת זקנים (בראשית לג יא) וכי יש לי כל - פי' שיש לי כל הצריך לי ללכת נגדך שכבר נולד יוסף ויש לי עתה אש ולהבה לשרוף קש שלך

[6] שפת אמת [תרמ״ט]׳בפסוק אש תמיד פרש״י אפילו אש מנורה מאש מזבח החיצון תוקד…כי יש אש מאיר ויש אש שורף והם בחי׳ שקלים וזכור. ... שאפילו אש המנורה דכתיב בה להאיר. מ״מ מאש מזבח החיצון השורף ומכלה הסט״א מכח זה נמצא אור המאיר אח״כ.

[7] מדרש תנחומא צו פ"ב: היא העולה על מוקדה - זו מלכות אדום שעלתה עצמה שנאמר (עבדיה א) אם תגביה כנשר וכו' ... ויהיבת ליקידת אש

[8] נתיבות שלום: צו מאמר "ואש המזבח תוקד בו" – עיין בקטע השני המשל שם.

See what happens when we falter in our passion to fight and destroy evil. King Saul lost his throne because of his misplaced mercy toward the evil king of Amalek[1], and the holy and gentle Shmuel showed him the way by cutting off Agag's head[2]. Shaul spared Agag, and Haman, who nearly destroyed our nation, was born from him. In an act of the right kind of mercy, Dovid spared his tormentor, Shimi ben Geira, and Mordechai, Haman's nemesis, was born[3]. There are no default options here – there is no room for ambiguity.

And who was more passionate about truth and goodness than Moshe Rabbeinu. And look how his deep feeling for the pain of others[4] was accompanied by a passionate hatred for injustice [5]. Chasam Sofer points out that in three cases Moshe grows from one instance to the next. First, he strikes an Egyptian. Because of this, he becomes a murderer[6] and has to face Pharaoh in a trial that would ordinarily mean certain death[7]. Miraculously, this inarticulate man says the right things and is allowed to go scott-free. Then he intercedes between two Jews, two of his own. It is relatively easy to hate the outsider who is hurting one of his own. But here is a quarrel within the family. This is a step up. Finally, he intercedes with complete strangers, Midianites, to save the daughters of Yisro from the other shepherds[8]. Moshe's deep

---

[1] שמואל א (טו ט) ויחמל שאול והעם על אגג ועל מיטב הצאן והבקר והמשנים ועל הכרים ועל כל הטוב ולא אבו החרימם וכל המלאכה נמבזה ונמס אתה החרימו:

[2] שם (טו לג) ויאמר שמואל כאשר שכלה נשים חרבך כן תשכל מנשים אמך וישסף שמואל את אגג לפני ד׳ בגלגל׃

[3] מגילה יב ע״ב – יג עמ׳ א׃ ראו מה עשה לי יהודי ומה שילם לי ימיני מה עשה לי יהודי דלא קטליה דוד לשמעי דאתיליד מיניה מרדכי דמיקני ביה המן ומה שילם לי ימיני דלא קטליה שאול לאגג דאתיליד מיניה המן דמצער לישראל

[4]חכמה ומוסר (רב שמחה זיסל זיו) דף ג: והנה מצינו במרע"ה בפרשת שמות "ויגדל משה וגו' וירא בסבלותם" ופרש"י "נתן עינו ולבו להיות מיצר עליהם", פירוש הרגיל עצמו בציור כאלו קרה לו זאת, ולכן הלך לראות, כידוע, כי כח הציור בא מהתקרבות החוש כמו רגש חום האש וכדומה. וכל כך הרגיל עצמו בציורים, עד שהרגיש בצערם כמו שהוא עצמו היה בצער הזה, וממילא נשא בעול עמהם יותר מצערו הוא כי הם הרבים ובפרט כלל ישראל ע"ש עוד עד סוף הקטע אחרי זה.

Rav S.R. Hirsch, ותקרא שמו משה ותאמר כי מן המים משיתהו– ב: י: … He is never to forget that he was thrown into the water. … Therefore, all his life he is to have a soft heart for other people's troubles.

[5]חתם סופר: לא יוכל להביט אל עול

[6]ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמנהו בחול

[7]וברש"י ד יא: ויאמר ד' אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי ד': מי שם פה – מי למדך לדבר כשהיית נדון לפני פרעה. או מי ישום אלם – מי עשה פרעה אלם שלא נתאמץ במצות הריגתך ואת משרתיו חרשים שלא שמעו בצוותו עליך ואספלטורין ההורגים מי עשאם עורים שלא ראו כשברחת מן הבימה ונמלטת (תנחומא)

However, Rav S.R. Hirsch says the following (ב: טו): ויבקש להרוג show a rather remarkable situation. Pharaoh was an absolute monarch and Moses had committed murder. Also it does not say להמית, the usual expression for capital punishment, but להרוג (to slay, assassinate IL). It seems accordingly that, as the adopted son of the Princess, Moses must have occupied a very distinguished position, so that Pharaoh had to have consideration of which an ordinary individual would not have had the benefit.

[8]חתם סופר: כאן נראה מהותו של משה רבינו גם בתחילת ענינו, כי לא יוכל להביט אל עול, על כן היום הראשון בצאתו אל אחיו ראה כי המצרי עושה לו עול ויהרגוהו. ואף כי היו מושלים על העברים גבה לבו בדרכי האמת,

concern for others goes together with his hatred of the oppressor. You cannot have the one without the other.

We have been talking about passion and misplaced passion. But what is the opposite of passion. Someone who lacks passion is just blah – lacking the convictions, the moral and spiritual energy to do anything of importance. This was Amon and Moav. The Jewish people wanted to pass through their lands, pay for their food, and move quietly on, but they refused. "We couldn't be bothered. Just go around please." "We are good citizens, minding our own business. Please don't disturb our peace with your intrusive needs."

Someone who lacks passion cannot be pointed in the right direction. There is nothing there to point. לא יבא מואבי בקהל ד׳ – such individuals may never marry into the Jewish people (even if they convert) [1]. Shocking! The Egyptians kill and enslave the Jews and they may marry Jews after 3 generations[2]. For their evil passion can be channeled the other way. (And, in fact, we are enjoined to learn from their passion for Tumah to inspire us to have that same passion for Kedusha.) But an Amoni and a Moavi will stay forever jaded as they wallow in their cesspools of disdain for commitment of any sort![3]

Now there is yet another sort of anti-passion, and that is the לץ – the mocker. The לץ denies that anything at all is ever important. It is not that he lacks passion – it is that he lacks a cause. In fact, he is the anti-cause. And this was Amalek. All is chance[4], everything is fine just so long as you don't expect the world to take you seriously. Amalek wishes to live in a post-religious, post-ideological pragmatic world where the media make fun of everything, where academia deconstructs every profundity, where all cultures are leveled[5]. Ultimately, his own life is also cheap in his eyes – he will give it away on a dime, just to prevent someone else from being profound[6]. Even more than Amon and Moav, Amalek has no future in history. He and his kind will ultimately self-destruct[7]. Such is the moral law of the universe.

והביט אל עמל לא יוכל. ונוסף לזה ביום השני הוכיח במישור אפילו מאחיו זה נגד זה. ולבסוף אפילו ברועי העיר שעשו עוול לבנות הכהן, והוא גר ומתגורר,מתנדנד ובורח על נפשו מכל מקום ויקם משה ויושיען, ולא בקש תשלום תגמול, כי הלך לו עד שקראו לאכול לחם. ורק האמת והיושר אהובים עליו מן הכל.

[1] רמב״ם ספר המצות לא תעשה נג:
שלא ישא גר עמוני ומואבי בת ישראל

[2] דברים כג ח: לא תתעב אדמי כי אחיך הוא
דברים כג ח-ט: לא תתעב מצרי כי גר הייתם בארצו בנים אשר יולדו להם דור שלישי יבא להם בקהל ד׳
רמב״ם ספר המצות לא תעשה נד: שלא להרחיק גר מזרע עשו (אדומי) מלהתחתן לקהל אלא עד שלשה דורות (וכן בסמ״ג ל"ת קטו)
רמב״ם ספר המצות לא תעשה נה: שלא להרחיק מצרי מלבא לקהל אלא עד שלושה דורות (וכן בסמ״ג ל"ת קיו)

[3] אליהו כי טוב, ספר התודעה

[4] רש"י במדבר כה יח: ד"ה אשר קרך בדרך: לשון מקרה

[5] עיין במסילת ישרים פ"ה דליצנות אחת דוחה מאה תוכחות

[6] רש"י במדבר כה יח: ד"ה אשר קרך בדרך: דבר אחר לשון קור וחום, צננך והפשירך מרתיתך, וגו'

[7] במדבר כד כ: ראשית גוים עמלק ואחריתו עיד אובד

Jews and passion go together. When the Rambam wrote that we should try to develop balanced personalities[1], he surely meant that it should be with passion. For, once we start looking, we see the אש theme all over. Torah is compared to this fire (הלא כה דברי כאש נאם ד׳)[2], and we check for chametz – for our Yetzer Haras – with a candle of fire. We also destroy the remnants of that chametz, davka with fire – שריפת חמץ.

We are not done. In the Temple, the Altar fire was a combination of G-d's fire and our fire[3]. The fire below, triggered a fire from above; man's passion created a response by G-d[4]. (The fire from heaven was not a natural fire, but rather a spiritual one[5], and the copper coated wooden Altar was unaffected by its continual flames[6].) It was considered one of the miracles of the First Temple that rain never put the fire out[7], yet it was still up to man not to rely on this miracle and to go as far as he could, to keep the fire burning[8]. Similarly, we cannot wait to be inspired, for some wave of spirituality to overcome us. It is up to us to find ways of firing ourselves up, developing a personal vision and a passion for that vision, and to keep the fire from going out once it is lit.

Man's fire is his passion. But what is G-d's fire? G-d's fire is His Midas HaDin[9], that which burns away anything which is extraneous to serving Him[10]. It leaves only the purely spiritual. G-d gave us very precise ways and parameters of connecting with Him. The Korban is לחם אשה – "*bread to the fire*"[11]. The person bringing the Korban has to have in mind that

---

[1] הלכות דעות פ"א

[2] ירמיהו כג

[3] חינוך קלב: כי מצוה זו בפני עצמה היא, כי מלבד אש הצריך לקרבן היו בוערים אש במזבח למצוה זו. וכמו שדרשו זכרונם לברכה (שם מה ע"א) שלש מערכות של אש מן הכתובים וגו'

[4] ממעמקים, עמ'89: התעוררות זו דלתתא גדול כוחה לגרום להתעררות דלעילא

[5] ממעמקים, עמ' 89: אש המזבח לא היתה אש טבעית, אלא אש רוחנית שהורתה על מידה עליונה (כעין השתלשלות מאותה מידה)

[6] רבינו בחיי ו ג: המזבח הזה , הוא מזבח העולה, היה של עצי שטים והיה מצופה נחשת כעבי דינר זהב, והאש על המזבח תמיד לא תכבה לעולם, ולא היה הנחשת נתך ולא העץ נשרף, והיה נס גדול מי"ח נסים שהיו במקדש

[7] משנה מסכת אבות פרק ה׃ עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית המקדש. לא הפילה אשה מריח בשר הקדש, ולא הסריח בשר הקדש מעולם, ולא נראה זבוב בבית המטבחים, ולא ארע קרי לכהן גדול ביום הכפורים, ולא כבו גשמים אש של עצי המערכה, ולא נצחה הרוח את עמוד העשן, ולא נמצא פסול בעמר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, עומדים צפופים ומשתחוים רוחים, ולא הזיק נחש ועקרב בירושלים מעולם, ולא אמר אדם לחברו צר לי המקום שאלין בירושלים׃
רע״ב׃ ולא כבו גשמים אש של עצי המערכה - ואע״פ שהמזבח במקום מגולה היה׃

[8] עיין ספר החינוך שהאריך בנקודה זו

[9] רמב"ן, ויקרא א ט

[10] ממעמקים, עמ'89: מידת הדין שורפת ומכלה רק מה שראוי ולא מאומה יותר מזה

[11] במדבר, כח ב: קרבני לחמי לאשי ועוד

he is bringing this Korban to be consumed by G-d's exacting fire[1]. And the word for fire used is אשה and not אש – for that is the word that was used at Sinai[2] – the fire that the nation was warned to keep away from lest they be consumed - the fire that surrounded the Sinaitic Law, given by G-d's aspect of Din.

(שמות כ א) וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר.

The Egyptians sinned, and G-d's fire shot down – ויתהלך אש ארצה[3] – as a part of the plague of the hail. They went after the Jewish people at the Red Sea and a pillar of fire raged down[4]. Nadav and Avihu were to fall short of G-d's standards of Din with devastating consequences[5]. A thin stream of G-d's fire entered their nostrils and separated their souls from their bodies[6]. Scary stuff!

Now we are confused. For is not the whole purpose of a Korban to atone and bring us closer to G-d. Is this not part of the mercy of G-d? Do we not read that G-d specifically uses His name Yud Keh Vav Keh in reference to the Korbanos and not His other names, including those relating to His Attribute of Justice[7]?

But as with man, so too with G-d. Just as man's passion for good is meaningless unless he also has a passion to fight evil, so G-d tells us that His Mercy also gets delivered through the Keilim of Mishpat[8]. Ultimately, this Mishpat is also an expression of G-d's kindness for it allows us to have choice, and then to be able to earn our reward. It is the way in which G-d can maximize His giving[9].

---

[1] רש"י ג ט: יהא שוחט לשם האש

[2] שמות יט (טו) ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה
רמב"ן, ויקרא א ט: ואמר אשה שמשמעו כאשר הראה אותך בהר במתן תורה והוא הקרבן במדת הדין

[3] שמות ט כג

[4] שמות יד כד: ... וישקוף ד' אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים

[5] במדבר ג ד: וימת נדב ואביהו לפני ד' בהקריבן אש זרה לפני ד'
וע"פ ההסבר של הרשב"ם
וכן בויקרא (שמיני) י א

[6] ויקרא (שמיני) י ב: ותצא אש מלפני ד' ותאכל אותם ...

[7] ספרי פנחס קמג, מנחות דף קי עמ' ב: שלא נאמר בהם לא קל ולא אלוקיך, ולא אלוקים, ולא שקי, ולא צבקות אלא יו"ד ק"א שם המיוחד

[8] עיין במסילת ישרים שכותב על שלושה חידושים של מדת הרחמים של הקב"ה ואעפ"כ הדין קיים כי אם הכל רחמים אז אין מקום למערכת התורה להגיד שזה אמת וזה שקר, זו מצוה וזו עבירה כי הכל לפי מצב האדם. ובדעת תבונות הרמח"ל כותב שהקב"ה תמיד משתמש בכלים של הנהגת המשפט אפילו כשהוא רוצה לנהוג במדת רחמיו.

[9] רמח"ל, דעת תבונות

Hence we see that G-d's fire is the same pillar of fire that guided the Jewish people through the desert[1].

And does not G-d speak to Moses in a bush burning with fire[2]? Is it not through that fire that He delivers the message of salvation? The lowly bush is the oppressed Jews. In the middle of the bush is a fire which does not spread to the sides of the bush[3]. The fire is the Galus, or the Midas HaDin which causes it[4]. But the Galus is already a part of the Tikun. משם יקבצך ומשם יקחך - *from there* (from in the midst of the pain) *Hashem will gather you and from there He will take you*[5]. In fact G-d[6] now speaks to Moshe from within the fire. For G-d's Providence works from within the exile experience to bring it to redemption[7]. The bush is not consumed by G-d's Din – rather the Din transforms into the Chesed that allow the Jews to transcend the exile[8].

And so fire – the source of heat and light – is considered one of the basic elements of the universe. The fire of G-d and the fire of the Jewish people come together on the Altar to produce a new harmony – not the homeostasis of sleepy peacefulness, but the raging passion that is the path to spiritual growth.

---

[1] שמות יג כא: ולילה בעמוד אש להאיר להם

[2] שמות ג ב: וירא ... בלבת אש מתוך הסנה

[3] העמק דבר ג ג: את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה. צדדי הסנה מדוע אינו נאחז האש שבתוך גם את צדדי הסנה. וכן ברב הירש.

[4] העמק דבר ג ג: ... מדוע דולק האש ... הבין שהוא בא להראותו שאש הדין וגזירת המלוכה לבה ובוערה בתוך הסנה, שהן עמו ואחיו השפלים ונדכאים

[5] דברים ל ד

[6] or His messenger

[7] העמק דבר שמות ג ד: מתוך הסנה. מאותו המקום שהלבת אש שם. משם קראו אלקים. ... שהשכינה בפנים ומטה הגזירה כפי ההשגחה.

[8] העמק דבר ג ב ד"ה וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל: ... איננו נאכל מיבעי ... אלא הפירוש שראה ... שהסנה מכלה את האש ... מעט מעט

See Rav Hirsch, pgs. 24-5, who learns that the fire represents Torah. He learns that the fire was inside of the bush, not surrounding it, just as the Torah should penetrate us in order to purify ourselves.